Marius Pricăjan – Poveste de culcare

Am pornit de acasă după ora mesei de prânz. Pe la trei să fi fost, nu sunt sigur, niciodată nu am fost priceput la cititul orei. Soarele începuse de puţină vreme coborârea spre apus; strălucea cu putere, mă lovea în moalele capului (uitasem să-mi iau bască) şi mă forţa să strâng din ochi. Am ieşit din curte fără ca cineva să mă vadă. La asta mă pricep. Şi chiar dacă nu m-aş pricepe, cu siguranţă că nimeni nu ar fi băgat de seamă nici dacă aş fi trântit uşa în urma mea. Oamenii au un fel ciudat de-a nu mă observa când sunt prin preajma lor. „Asta e pentru că ştii să fii discret”, mi-a spus mama o dată şi mi-a explicat ce-nseamnă asta, dar eu cred că e pentru că nimănui nu-i pasa de mine. S-au obişnuit atât de mult cu felul meu ciudat (ei spun „ciudat”, nu eu!) de-a fi, încât nici nu se mai deranjează să mă observe.

Am ieşit, cum spuneam, pe poartă şi nimeni nu m-a văzut. Am trecut pe lângă casa lui tanti Mariana şi a lui nenea Vasile (erau amândoi plecaţi la câmp, ştiam asta şi n-a trebuit să mă aplec pe sub fereastră); am trecut şi pe lângă casa unde stă Ghiţă, prietenul meu de joacă – singurul meu prieten de joacă – şi, deşi aş fi vrut într-un fel să mă observe şi să vină cu mine, ceva m-a făcut să mă feresc. Ştiam că trebuie să fiu singur acolo unde mergeam.

Satul nostru nu e mare şi nu-ţi ia mult să-l străbaţi dintr-un capăt într-altul; totuşi, nu-mi pot explica cum de atunci când am intrat pe porţile din beton, se făcuse deja întuneric.

Soarele dispăruse de pe cer, vântul începuse să sufle cu putere, iar pomii fremătau în jurul meu, scoţând sunete uscate.

Nu sunt sperios de felul meu. Putea să cânte şi cucuveaua lângă mine şi eu nu m-aş fi pierdut cu firea. Mama a spus întotdeauna ca asta e pentru că-l moşteneşc pe tata, care nici el nu era sperios, că, dacă o moşteneam pe ea, aş fi tresărit şi la zgomotul unei crengi lovind geamul ziua în amiaza mare.

Da, tata nu s-a speriat nici când a văzut maşina venind către noi cu viteză mare. Chiar dacă şi-a dat seama că nu mai putea face nimic. Ştiu asta pentru că eu mă aflam pe bancheta din spate şi am văzut totul mai bine decât a putut vedea mama de pe scaunul de lângă şofer. Mama şi-a acoperit faţă imediat ce-a văzut maşina venind către noi. „Eu sunt slabă de înger, recunosc”, a spus ea de câteva ori când tata o cicălea, „nu am de ce mă feri s-o recunosc. Fiecare om cu slăbiciunea lui”.

Accidentul a avut loc acum patru zile. Veneam toţi trei de la nişte rude din satul vecin. Ne chemaseră să sărbătorim cine ştie ce – memoria-mi joacă feste adeseori şi, aşa cum n-am putut niciodată citi ceasul, nu-mi amintesc acum nici care a fost scopul acelei vizite. În orice caz, fratele tatii a încercat să-i dea să bea un pahar de tărie – „Să ciocnim şi noi ca oamenii”, a spus unchiul George –, dar tata l-a refuzat categoric. „Eu sunt şoferul”, a spus, „şi trebuie să am mintea lucidă”. S-a supărat puţin unchiul, dar i-a trecut. Şi el e şofer de obicei, şi ştie. Atunci, însă, nu avea de condus şi şi-a permis să bea un pahar. Nici mama nu bea. Ea nu bea nu pentru că ar fi şofer – nici nu e! –, ci pentru că n-o lasa Domnul. Aşa spune ea: „Nu mă lasa Domnul să beau! Dacă ar fi vrut să beau, ar fi făcut laptele alcool”. N-am înţeles niciodată cine e acest domn care n-o lasa pe mama să bea, dar i-am respectat mereu alegerea. Mama e o fiinţă foarte bine intenţionată, bună la suflet. Ea şi cu tata întotdeauna m-au băgat în seamă, întotdeauna m-au ascultat, chiar şi atunci când erau şi alţii de fata care nu o făceau.

Tata a murit în accident. S-a dus la Domnul, mi-a spus mama. Cred că e vorba de acelaşi Domn care nu o lăsa pe ea să bea. „Acum e fericit, ne priveşte de sus şi are grijă de noi”, a mai spus mama.

Asta n-a împiedicat-o să nu stea ca trăsnită toate cele trei zile cât a durat până să-l bage pe tata în groapă. N-a fost în stare să facă nimic în tot acest timp. Şi nu m-a lăsat nici pe mine să fac ceva. Nu că aş fi ştiut ce trebuie făcut, dar… Unchiul s-a ocupat de tot. El a vorbit cu preotul, el s-

a zbătut ca fiecare lucru să iasă aşa cum trebuie şi că sătul să nu aibă nimic de vorbit. Când totul s-a sfârşit – ieri după-amiază – unchiul George a rămas singur în cimitir. L-am văzut eu, care mă ascunsesem după un copac. Mama o luase înainte, neînsoţita de nimeni. După ce s-a uitat în jur cu atenţie, unchiul a izbucnit în lacrimi. Cred că l-a iubit foarte tare pe tata. I-a părut rău după el.

Şi eu l-am iubit pe tata. Dar n-am putut plânge deloc. Am auzit multe voci de babe vorbindu-mă pe la spate pentru asta în timpul înmormântării. Nu mi-a păsat.

Eu am plâns azi-noapte. Deşi am trecut de douăzeci de ani, tata încă venea în fiecare seară să-mi spună o poveste înainte de culcare. Cred că numai atunci mi-am dat seama cât de mult îmi lipseşte, când am ştiut că, de aici înainte, nu va mai putea veni să-mi spună acea poveste. Şi am plâns; cu fata înfundata în pernă din pene, cu lacrimile îmbibându-se în materialul îmbâcsit de praf am plâns. Mama nu m-a auzit. Cred că plângea şi ea în camera lor.

Am vrut să vorbesc cu ea dimineaţa, s-o întreb dacă într-adevăr tata nu va mai veni niciodată să-mi spună povesti înainte de culcare, dar nu m-a băgat în seamă. Am găsit-o şezând pe scaunul din bucătărie, nemişcată. I-am spus bună-dimineaţa şi nu mi-a răspuns. A trebuit să-mi fac singur micul-dejun. Şi masa de prânz la fel.

De-abia după ce am observat că nu-mi spune nicio vorbă nici atunci, m-am hotărât să merg la cimitir.

M-am uitat de la intrare de-a lungul aleii. Aleea urca destul de mult până la baraca îngrijitorilor, e un drum obositor dacă te grăbeşti. Eu nu mă grăbeam şi mi-a luat destulă vreme până să ajung sus. În drum, m-am uitat la fiecare dintre mormintele pe lângă care am trecut. Nu ştiu citi prea bine, aşa că nu pot spune pe lângă casa cui treceam, dar mi-am dat seama dintr-o privire că sunt case foarte vechi. Casa Domnului, am auzit-o pe mama spunând de multe ori. „Merg la Casa Domnului”, zicea în fiecare duminică şi pornea pe jos în direcţia cimitirului. M-a dus şi pe mine odată cu ea, dar casa în care am intrat arata ca un

palat enorm, împodobit cu tot felul de imagini înfricoşătoare. N-am putut rezista, am început să strig, să mă zvârcolesc pe jos. Oamenii s-au adunat în jurul meu, s-au holbat la mine. A venit şi preotul. A spus câteva cuvinte îmbârligate, nazale şi tărăgănate. După care oamenii m-au luat pe sus şi m-au scos afară. Mama s-a simţit foarte ruşinată pentru asta. M-a bătut zdravăn când am ajuns la casa noastră. Mi-a spus că din dragoste mă bate, ca bătaia e ruptă din Rai. Raiul e grădina din jurul Casei Domnului, mi-a explicat altă dată. Nu-mi pot închipui o grădină unde oamenii se duc să fie bătuţi. Dar dacă mama spune că aşa e, atunci aşa trebuie să fie. N-am urât-o pentru acea bătaie. Dar ea nu m-a mai luat altă dată cu ea la Casa Domnului.

Casele acestea pe lângă care am trecut eu purtau fiecare câte un nume. Îmi era ciudă că nu puteam citi. Aş fi aflat şi eu numele Domnului. Chiar dacă – asta mi-am dat seama aşa cum mi-am dat seama că sunt toate foarte vechi – numele nu era acelaşi niciodată. La care dintre aceşti Domni mergea mama în fiecare duminică? Era şi tata un Domn, acum că avea şi el o casă printre toate astea? Avea mama să vină şi la Casa lui într-una dintre duminicile viitoare?

Întotdeauna îmi pun multe întrebări. Sunt obişnuit să nu primesc răspunsuri. Uneori, când o întreb pe mama, ea – mi da nişte răspunsuri, dar nu le înţeleg niciodată. Mama vorbeşte ciudat, ca preotul acela, într-un fel. Doar că ea nu pronunţa cuvintele pe nas şi tărăgănat ca el.

Tată, în schimb, el avea mereu răbdare cu mine şi îmi explica de mai multe ori dacă vedea că nu înţeleg. El vorbea fără cuvinte mari, cu mai multe înţelesuri. Păcat că nu l-am întrebat niciodată şi despre Casa Domnului şi toate lucrurile legate de ea.

Dar îmi pusesem în gând să-l întreb asta acum.

N-am deschis uşa baracii îngrijitorilor, deşi aveam s-o fac în noaptea aceasta. Am ocolit-o, acum întunericul fiind mai degrabă o pâcla prin care, dacă te străduieşti, poţi vedea lucrurile din jur, şi am mers pe o altă alee. Aceasta

era oarecum mai îngusta şi nu urca prea abrupt. Am putut să mă grăbesc. Nu m-am mai uitat la casele Domnilor pe lângă care treceam.

Am ajuns la mormântul – Casa – lui tati imediat. O puteam recunoaşte dintr-o mie, şi nu numai pentru că era singura încă neterminată de acolo. Numele lui tati – I-O-N-I-C-Ă – îl ştiu citi şi, dacă-mi dau străduinţa, îl pot chiar şi scrie. Pe crucea din lemn înfiptă în pământul încă moale, pe lângă alte cuvinte străine mie, se vedea scris cu litere mari (dacă ar fi fost mici, nu le-aş fi putut recunoaşte) numele lui tati: IONICĂ. Era şi numele de familie. Începe cu G, dar restul literelor nu le-am învăţat încă. Dacă ar mai fi aşteptat tata încă o lună sau două înainte să plece la Domnul, aş fi terminat tot alfabetul. El ştia cum să mă facă să îl reţin.

Am rămas în picioare pentru o vreme, holbându-mă la acea cruce purtând numele tatălui meu, aşteptând că parcă, din moment în moment, în locul ei să apară el. Cu faţa lui ovală, cu părul lui lung şi ondulat, cu mustaţa crescută doar atât cât să nu-i intre în gură, cu ochii negri şi înţelegători, cu buzele uscate şi aproape mereu crăpate. Bine-nţeles că asta nu s-a-ntâmplat. Oi fi eu mai încet la minte, dar prost de-a binelea nu sunt. Cine a plecat la Domnul nu se mai întoarce când vrem noi. Doar la Judecata de Apoi.

„Judecata asta de Apoi e o mare prostie”, mi-a spus tata cândva. „Nu-ţi pune prea mari speranţe în ea, fiule. S-ar putea să aibă vreo importanţă pentru cei ca mama ta, s-ar putea să-i facă să se gândească mai liniştiţi la ce e dincolo de moarte, dar, de fapt, ea nu există. Numai ce-şi face omul cu mâna lui contează, fiule. Nu are rost să aşteptăm cine ştie ce mare Judecată”.

Cuvintele acestea mi-au venit imediat în minte, deşi nu-mi amintesc cu ce ocazie mi le-a spus tata. Aceleaşi cuvinte mi-au venit în minte şi aseară, când plângeam, gândindu-mă că niciodată nu va mai veni el să-mi spună o poveste. Aceste cuvinte mi le-am amintit imediat după masa de prânz, când mama încă refuza să-mi spună vreo

vorbă. Şi de fiecare dată mi-au dat speranţe, m-au făcut să înţeleg ce trebuie să fac. Numai că, odată hotărârea luată, cuvintele dispăreau fără urmă. Rămânea doar hotărârea.

Nu ştiu dacă aş mai fi continuat ce aveam de făcut dacă nu mi-ar fi răsunat încă o dată în minte cuvintele tatălui meu.

N-am mai stat pe gânduri nicio clipă.

M-am întors la baraca îngrijitorilor, am deschis uşa (spre bucuria mea, nu era niciun lacăt pus acolo) şi am căutat pe bâjbâite o lopată. Am găsit-o destul de repede. Încă avea pe ea urmele pământului răsturnat peste sicriul tatălui meu – patul lui, în care avea să se odihnească până la – NU, nu aveam de gând să cad din nou în acea aşteptare idioată. Dacă voiam să fac ceva, trebuia să acţionez fără a gândi prea mult. S-ar putea ca data viitoare cuvintele tatălui meu să nu-mi mai vină în minte şi atunci orice speranţă ar fi pierdută.

Ţinând lopata cu grijă de coada să nu mă lovesc, am pornit spre mormântul lui tati.

Ce a urmat, nu-mi mai amintesc. Probabil că am săpat fără încetare vreme lungă, fiindcă, atunci când am devenit din nou conştient, muşchii mă dureau îngrozitor, iar mormântul era pe jumătate golit de pământ.

Am rămas o clipă pe loc, doar părul lung mişcându-mi-se în bătaia vântului, pentru a-mi reveni cu totul. În ultima vreme am din ce în ce mai multe astfel de momente în care mintea-mi rătăceşte aiurea, lăsând totul pe seama corpului. Când îmi revin din ele, privirea-mi e înceţoşată şi urechile încep să-mi vâjâie. Dar, dacă stau locului câteva momente, totul revine la normal.

Când mi-am revenit şi de data aceasta la normal, am prins cu forţa de lopată şi am continuat munca.

În scurtă vreme, am simţit capacul sicriului sub lopata. A scos un sunet sec, uscat atunci când lama lopeţii l-a izbit şi m-am temut pentru o fracţiune de secundă să nu-l fi trezit prea brusc pe tata.

Restul pământului l-am înlăturat cu mâinile.

Nu mi-a fost greu să-l scot afară din sicriu. Mai greu

mi-a fost până să mă obişnuiesc cu noua sa înfăţişare.

Câta vreme a ţinut veghea, n-am fost lăsat să intru în camera unde era ţinut sicriul. De fiecare dată când încercam să intru, cineva închidea uşa. Degeaba apăsam eu clanţa. Probabil că era întotdeauna cineva în spatele uşii însărcinat cu blocarea ei. Nici mama n-a fost lăsată să intre. Nici nu cred c-ar fi vrut s-o facă, la drept vorbind. A stat numai în bucătărie, pe scaunul unde am găsit-o eu încă de dimineaţă. Acum că mă gândesc, nu ţin minte să se fi ridicat vreodată de acolo.

Spun toate astea pentru a da o explicaţie şocului pe care l-am avut când am dat cu ochii de tatăl meu, stând întins în acel sicriu ieftin din lemn de brad.

Purta costumul lui bun, de doc negru, pe care-l purta doar la ocazii speciale. Îmi amintesc că de-abia a reuşit mama să-l convingă să nu-l îmbrace şi acum patru zile, când am mers în vizită la unchiul George. În picioare purta pantofii lui de lac cam scâlciaţi, cu tălpile roase de atâta umblat. Aceiaşi pantofi pe care i-a purtat şi la botezul meu, după spusele mamei. Înainte să-l aşeze în sicriu, îl îmbrăcaseră şi-n cămaşa albastră pe care de-abia o primise cadou de la un vecin, bun prieten de-al lui, cu ocazia Sfântului Ion.

Dacă ar fi fost doar acestea, n-aş fi zis nimic. Îl mai văzusem pe tata purtând hainele astea înainte. Îi stăteau bine; îi scoteau în evidenţă corpul bine construit, îi dădeau o statură impunătoare. Dar, când mi-am ridicat privirea mai întâi către mâinile lui împreunate pe piept, iar apoi către faţa lui, m-am cutremurat. Pe bună dreptate v-aţi întreba cum de puteam vedea atât de bine fiecare detaliu pe întunericul acela, cu atât mai mult că mă aflam şi în fundul unei gropi de doi metri. Ei bine, acestui lucru nu-i pot da nicio explicaţie. Pur şi simplu, puteam vedea totul, ca şi când tata ar fi radiat lumina prin piele. În groapa pe care tocmai o săpasem era mult mai multă lumină ca la suprafaţa pământului.

O tăietură adânca îi brăzda faţa de la tâmpla stânga până în mijlocul bărbiei, segmentând în două nasul zbârcit.

Cusăturile încercaseră să apropie cele două buze ale rănii, dar nu reuşiseră prea bine. Pielea stătea întinsa să plesnească pe fata umflată. Ochiul lui drept pesemne că fusese smuls în timpul accidentului, pentru că pleoapă îi era acum cusută cu neîndemânare de pometele obrazului. Urechea stânga era franjurita pe margini, iar sângele, deşi fusese probabil şters cu grijă înaintea îmbălsămării, încă se mai scursese şi atârna acum în fâşii negre şi gelatinoase. Buzele nu-i putuseră fi împreunate şi stăteau rânjite peste nişte dinţi sparţi, în spatele cărora am putut vedea uşor limba albastră şi inertă.

Am lăsat mâinile intenţionat la urmă. Multe dintre unghii lipseau şi, am observat spre propria mea uimire, chiar şi patru degete lipseau. Degetul mic de la mâna dreaptă fusese şi el pe punctul de-a se desprinde, doar ca unul dintre ligamente se ţinuse tare şi împiedicase asta.

Şi faţa, şi mâinile prinseseră o paloare care aproape că striga la tine: RECE! RECE! RECE! încă înainte să-ţi faci curaj să le atingi şi să observi că, într-adevăr, sunt RECI.

Şi ţepene.

Întregul lui corp era atât de rigid, că m-a dus cu gândul la cuierul nostru masiv de acasă, pe care nici tata n-a reuşit să-l mişte din loc atunci când a vrut mama să cureţe după el.

— Am venit după tine, tati, i-am şoptit după câteva clipe de nemişcare. Am venit să-mi spui o poveste.

M-am aplecat asupra lui şi mi-am vârât mâinile pe sub corpul înţepenit… Am dat să-l ridic în capul oaselor şi m-a mirat cât era de uşor. Îmi spusese cândva Ghiţă ca morţii par să ia în greutate, iar eu, neputând să-l contrazic, l-am crezut pe cuvânt. Acum mi-am dat seama că greşise. De-abia aşteptam să-l întâlnesc, să-i spun că nu e aşa.

L-am ridicat în capul oaselor, aşadar, după care am trecut în spatele lui. L-am prins de subsiori şi m-am opintit să-l ridic în picioare. Bine-nţeles că n-am reuşit nicicum să-l fac să rămână aşa. A trebuit să-l târăsc până ce s-a putut sprijini de marginea sicriului, după care am ieşit din

groapă, m-am aşezat pe burtă şi l-am prins din nou de subsiori. De data aceasta – depunând însă un efort mai mare – am reuşit să-l ridic din groapă şi să-l întind lângă mine, pe iarbă.

— Nu mă ajuţi deloc, tata, i-am spus într-o încercare de-a-i descreţi fruntea ridată.

Am izbucnit într-un râs tembel (aşa cum mă mai apuca pe mine să râd din senin şi ceilalţi mă privesc miraţi) şi mi s-a părut că tata s-a mişcat.

Mâna care se odihnea pe piciorul meu a căzut în iarba cu o bufnitură fără ecou.

— Nu stai prea comod, nu-i aşa, tata? l-am întrebat şi i-am urmărit imediat buzele, pregătindu-mă să le văd mişcându-se. N-ai chef de vorbă astăzi – am continuat, văzând că nimic nu se întâmpla –, dar povestea mea va trebui s-o spui! N-am venit degeaba până aici.

Mergând către mormântul tatălui meu, am observat că aproape de el era un nuc înalt. Într-acolo l-am tras pe tata şi l-am rezemat de trunchiul lui întunecat. M-am aşezat şi eu lângă el şi am respirat uşurat.

Nu era chiar că şi în camera mea, dar trebuia să mă mulţumesc cu ce aveam.

— Ei bine, tata, te ascult! am spus, uitându-mă mai mult la pământul proaspăt scos din groapă decât la silueta nemişcată a tatălui meu.

Nu ştiu câte momente am stat aşa în aşteptare, nu ştiu dacă am adormit sau dacă am căzut într-una din transele mele, dar, când mi-am revenit, am auzit vocea tatălui meu spunându-mi:

— Ar trebui s-o aduci şi pe maică-ta aici, cu noi.

Urechile îmi tiuiau puternic şi, din pricina vederi înceţoşate, nu am putut să-mi dau seama dacă buzele lui se mişcaseră pronunţând acele cuvinte.

— Ce să fac? am întrebat fără urmă de teamă, de data aceasta atent la buzele lui uscate, atent la limba lui vânata, atent la tăietura prost cusuta ce-i brăzda faţa pe diagonală.

A trecut iarăşi un timp până să-mi răspundă, iar, când

a făcut-o, buzele i s-au mişcat într-adevăr.

— Am spus că ar trebui s-o aduci şi pe maică-ta.

Când a pronunţat „trebui”, limba i s-a strecurat printre dinţi, arătându-şi vârful extrem de umflat. Nu ştiu dacă mi s-a părut sau chiar a ieşit o râma pe la colţul gurii imediat ce-a terminat de vorbit.

— S-o aduc pe mama – am spus – da, bună idee, s-ar bucura să te mai vadă o dată. Plec chiar acum.

Şi m-am ridicat de lângă el şi am pornit către ieşirea din cimitir.

— Nu pe-acolo, fiule! l-am auzit strigând în urma mea.

M-am oprit imediat şi m-am întors pe călcâie. Am rămas pe loc, aşteptând noi ordine.

— Unde mergi după ea? a tunat vocea tatălui meu de acolo de unde-l sprijinisem eu de nuc.

— Acasă, am răspuns. Unde altundeva?

— Acolo.

Mâna lui I-O-N-I-C-A s-a ridicat încet şi a arătat spre mormântul din care-l scosesem. Cred că a vrut să ridice degetul arătător, dar, cum acesta lipsea, ce-am văzut indicând mormântul a fost un pumn strâns.

— Scoate-o şi pe ea, mi-a mai zis, după care cimitirul s-a cufundat din nou în linişte.

N-am mai pierdut vremea cu întrebări inutile. Când tata spunea ceva, ştia ce vorbea. Era un om care gândea fiecare vorbă înainte de-a o rosti.

Aşa că m-am dus înapoi la mormânt, am ridicat lopata de unde o lăsasem şi am început din nou să sap.

În scurtă vreme (pământul era acum parcă mai uşor de înlăturat; probabil că prinsesem şi eu un pic de experienţă) am atins cu metalul lopeţii lemnul unui alt sicriu.

Am procedat ca înainte, mecanic, ştiind ce am de făcut, ridicând corpul mamei mele mai uşor ca pe al tatălui, manevrându-l din doar două mişcări şi scoţându-l la suprafaţa pământului imediat.

N-am apucat să arunc o privire atentă până ce n-am

sprijinit-o şi pe ea de acelaşi nuc unde se afla şi tata. Abia apoi, încercând s-o aranjez în aşa fel încât să pară într-adevăr un corp omenesc, m-am uitat la ea.

Accidentul o dezmembrase aproape cu totul. Mâinile îi fuseseră cusute de corp, dar nu îndeajuns de bine, iar acum atârnau spre pământ asemenea unor crengi uscate. Avea doar un singur picior, iar acesta era bandajat în multe straturi de pansament, strânse puternic să ţină totul laolaltă. Umărul stâng stătea caş, sprijinit de cotul mâinii drepte a lui tata.

Din faţa ei n-am putut înţelege nimic. Era acoperită în întregime cu o peliculă negricioasă ce aducea puternic cu funinginea din soba. Acolo unde ar fi trebuit să fie nasul, se căscau două găvane triunghiulare, unite doar printr-o punte subţire de zgârci ars. Lipsa părului îi era ascunsă de un batic negru, baticul ei de mers la Casa Domnului duminica.

— Ei, acum îmi spui povestea, tati? l-am întrebat, un licăr de speranţă strălucindu-mi probabil în ochi.

(sau să fi fost vorba de lacrimi?)

— Toate la timpul lor, fiule, a rostit tata.

— Toate la timpul lor, fiule, a rostit mama. Aşa după voia Domnului, a mai adăugat.

M-am aşezat alături de ei, între ei. Rigiditatea lor mi se părea comodă, iar răceala corpurilor lor mă îmbia la visare.

Apoi, în timp ce tata începea să povestească, am simţit mâna osoasă a mamei mele mângâindu-mi capul. Era atât de bine să fim din nou împreună! Doar noi trei, separaţi de restul lumii. Noi trei, înconjuraţi de întunericul nopţii, mângâiaţi de briză răcoroasă din cimitir.

Vorbele tatii mă ungeau la suflet. Aveau aceeaşi putere ca înainte, îmi alungau toate temerile şi mă încredinţau ca totul va fi bine.

* * *

Nu-mi amintesc povestea pe care mi-a spus-o tata atunci. Tot ce ştiu e că, după ce a terminat-o şi a observat că încă nu dorm, m-a îndemnat să mai sap.

Am săpat, aşa cum mi-a spus. Aruncăm pământul în lături cu forţa, nerăbdător. Privirea mi se înceţoşase din nou. Dar urechile nu-mi mai tiuiau.

Când am atins cu lopata un al treilea sicriu şi când i-am dat capacul la o parte, n-am fost deloc surprins de ce am văzut.

Am luat doar puţinele bucăţi pe care le-am găsit acolo şi le-am aşezat cu grijă între mama şi tata, la rădăcina nucului.

Asta trebuie să fi fost spre dimineaţă. Pe la ora şase, probabil. V-am spus că nu ştiu să citesc ceasul. Dar asta nu e o problemă acum. Tata mi-a spus că timpul nu mai are importanţă acum.

Ce s-a întâmplat apoi nu-mi mai amintesc.

Copyright e 2003 de Mircea Pricajan